

КОЛЕДАРИ

Станянине, господине,
отвори ни порти стари,
че дошли сме коледари,
да ти пѣемъ, да ни даришъ
съ даръ отъ новата година.

Посрѣдъ зима зла и люта
богъ роди се снощи вечеръ,
но отъ ударъ, май, сърдеченъ
той заспа въ съня си вѣченъ
на сирацитѣ въ приюта.

А пѣкъ ний и тазъ година
пребледнѣли, като восѣкъ,
и съ поледенъ скрежъ подъ носа,
бродимъ гладни, голи, боси,
станянине, домакине.

Нашта скръбъ е твоя радостъ,
съ радостъта си ти подъ рѣка...
Въ твойта радостъ кой ти бѣрка? —
Ганьо дрѣме спи и хѣрка,
свикналъ на тегло и гадостъ.

Станянине, господине,
господине президенте,
днесъ е тѣй добъръ моментътъ —
посдобий се съ тлъста рента,
въ честь на бедната родина.

Престжпи две пълни крачки,
сетне дрѣжъ — недей прощава
и не бой се ти отъ врява —
тукъ се мжно различава
що е дѣждъ и що е хрчка.

(1933)